

Sygn. VPa 29/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSR del. Marcin Wojciechowski

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa E. W.

przeciwko Syndykowi Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółce Akcyjnej w B.

o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy i odprawę pieniężną

na skutek apelacji pozwanego Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółki Akcyjnej w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy z dnia

30 grudnia 2013r. sygn. IV P 161/13

oddala apelację.

Sygn. akt IV Pa 29/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 czerwca 2013 roku, skierowanym przeciwko Syndykowi Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółki Akcyjnej w B., powód E. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1500 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za maj 2012 roku z ustawowymi odsetkami oraz o zobowiązanie pozwanego do wyliczenia wysokości wynagrodzenia za miesiące maj, czerwiec i lipiec 2012 roku, należnej odprawy pieniężnej oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. Powód wnosił także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podnosił, iż nie otrzymał od pozwanego należnego wynagrodzenia za pracę oraz odprawy pieniężnej i ekwiwalentu za urlop w prawidłowej wysokości. Wskazał, że nie jest w stanie samodzielnie, bez wyliczenia przez pozwanego, określić wysokości należnych mu świadczeń ze stosunku pracy.

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 lipca 2013 roku, pozwany Syndyk wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podnosił, że powód otrzymał wynagrodzenie za miesiąc maj 2012 roku, a wynagrodzenie za czerwiec i lipiec 2012 roku oraz odprawa pieniężna zostały wypłacone powodowi z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Na rozprawie w dniu 12 września 2013 roku, powód zmodyfikował żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie kwoty 9.000 zł tytułem wynagrodzenia za okres od 15 stycznia do 24 stycznia 2012 roku, wyrównania wynagrodzenia za okres od 25 stycznia do 24 kwietnia 2012 roku oraz tytułem wyrównania odprawy pieniężnej i ekwiwalentu pieniężnego. Powód cofnął pozew w części dotyczącej wynagrodzenia za miesiące od maja do lipca 2012 roku.

W piśmie procesowym z dnia 26 września 2013 roku, pozwany podnosił, że roszczenia powoda o wynagrodzenie dotyczące okresu sprzed ogłoszenia upadłości z urzędu zostały umieszczone na liście wierzytelności. Natomiast odprawa i ekwiwalent zostały wypłacone w prawidłowej wysokości, a premia uznaniowa nie została zaliczona jako obligatoryjny składnik wynagrodzenia.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2013 roku powód sprecyzował żądanie w zakresie ekwiwalentu i odprawy i wniósł o zasądzenie kwoty 500,00 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego i kwoty 3000 zł tytułem odprawy pieniężnej.

Pełnomocnik pozwanego Syndyka konsekwentnie wnosil o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 roku, Sąd Rejonowy w Belchatowie IV Wydział Pracy zasądził od pozwanego - Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółki Akcyjnej

w B. na rzecz powoda E. W. następujące kwoty:

- a) 500,00 zł (pięćset złotych 00/100) tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy;
- b) 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych 00/100) tytułem odprawy pieniężnej i oddalił powództwo w zakresie kwoty 5.375,00 zł (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt pięć złotych 00/100) oraz umarzył postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie. Co do kosztów, Sąd Rejonowy nie obciążył powoda E. W. obowiązkiem zapłaty na rzecz pozwanego Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółki Akcyjnej w B. kosztami procesu od oddalonej części powództwa.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Postanowieniem Sądu Rejonowego – Sądu Gospodarczego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 kwietnia 2012 roku, w sprawie sygn. akt GU 1/12, została ogłoszona upadłość Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółki Akcyjnej w B. w celu likwidacji majątku. Powód E. W. był pracownikiem Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółki Akcyjnej w B. w okresie od 6.09.1979 roku do 31.07.2012 roku. Stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem przez pracodawcę w związku z ogłoszeniem upadłości pracodawcy. Powód otrzymał tytułem wynagrodzenia za miesiące od stycznia do kwietnia 2012 roku kwotę 5168,10 zł, którą wypłacił Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Pozostała część wynagrodzenia za wskazany okres w kwocie 5.375,00 zł została umieszczona na liście wierzytelności w poz. 114.

Powód otrzymał tytułem ekwiwalentu pieniężnego za 10 dni urlopu kwotę 562,00 zł, a tytułem odprawy pieniężnej kwotę 3540 zł (wypłacona przez FGŚP). Wysokość tych świadczeń została obliczona w oparciu o wynagrodzenie zasadnicze. Ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy obliczony z uwzględnieniem pozostałych składników wynagrodzenia (w tym premii) stanowi kwotę 1416,30 złotych, a odprawa pieniężna - kwotę 8923 zł. Po odliczeniu otrzymanych świadczeń do zapłaty na rzecz powoda pozostaje kwota 854,40 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy oraz kwota 5383 zł tytułem odprawy pieniężnej.

Postanowieniami z dnia 22 listopada 2013 roku, wydanym w sprawie sygn. akt GU 1/12, Sędzia Komisarz Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w V Wydziale Gospodarczym – Sekcja ds. Upadłościowych i Naprawczych zatwierdził listę wierzytelności ustaloną w postępowaniu upadłościowym Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Spółki Akcyjnej w B..

W ocenie Sądu Rejonowego, spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do tego, jakie składniki wynagrodzenia należy uwzględnić przy obliczaniu świadczeń w postaci ekwiwalentu pieniężnego za urlop i odprawy pieniężnej, w pozostałym zakresie Sąd I instancji uznał, iż stan faktyczny jest bezsporny. Ustalając go Sąd Rejonowy oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy i w aktach osobowych powoda. W ocenie Sądu I instancji, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający dla potrzeb wydania rozstrzygnięcia. W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającym zakresie.

Sąd Rejonowy ocenił, że roszczenie powoda o zapłatę wyrównania ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy i odprawy pieniężnej zasługuje na uwzględnienie.

W celu rozstrzygnięcia sporu w zakresie sposobu obliczania wysokości ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy i odprawy pieniężnej Sąd Rejonowy odwołał się do regulacji prawnych obowiązujących w tym zakresie tj. na treść art. 171 § 1 kp wskazał, że w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Wysokość ekwiwalentu ustala się według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop z dnia 8 stycznia 1997 r. (Dz.U. Nr 2, poz. 14 ze zm.).

Zgodnie z § 14 powołanego rozporządzenia ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, zwany dalej "ekwiwalentem", ustala się stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego, ze zmianami określonymi w § 15-19. Przepis § 6 wskazuje, że wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego, zwane dalej "wynagrodzeniem urlopowym", ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem:

- 1) jednorazowych lub nieperiodycznych wypłat za spełnienie określonego zadania bądź za określone osiągnięcie,
 - 2) wynagrodzenia za czas gotowości do pracy oraz za czas nie zawinionego przez pracownika przestoju,
 - 3) gratyfikacji (nagród) jubileuszowych,
 - 4) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, a także za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy,
 - 5) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy,
 - 6) dodatkowego wynagrodzenia radcy prawnego z tytułu zastępstwa sądowego,
 - 7) wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną,
 - 7a) kwoty wyrównania do wynagrodzenia za pracę do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę,
 - 8) nagród z zakładowego funduszu nagród, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, należności przysługujących z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej,
 - 9) odpraw emerytalnych lub rentowych albo innych odpraw pieniężnych,
 - 10) wynagrodzenia i odszkodowania przysługującego w razie rozwiązania stosunku pracy
- stosując zasady określone w § 7-11.

Ogólną przesłanką tych wyłączeń jest m. in. nieuwzględnianie w podstawie wymiaru wynagrodzenia urlopowego składników jednorazowych i nieperiodycznych. Pozostałe składniki wynagrodzeń i świadczeń charakteryzujące się zmiennością w poszczególnych miesiącach, np. wynagrodzenie określone w stawkach godzinowych, wynagrodzenie akordowe, premie miesięczne i dodatki w zmiennej wysokości, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, uwzględnia się w wynagrodzeniu urlopowym poprzez zastosowanie konstrukcji podstawy wymiaru wynagrodzenia urlopowego,

którą stanowi suma tych składników wypłaconych w czasie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu (§ 8). Niektóre składniki (w przypadku znacznego wahanía ich wysokości) mogą być uwzględniane z okresu nieprzekraczającego 12 miesięcy kalendarzowych. Dalej Sąd Rejonowy podniósł, że w celu obliczenia ekwiwalentu pieniężnego ustala się najpierw wynagrodzenie miesięczne. Odrębnie ustala się je według składników wynagrodzenia określonych w stawce miesięcznej w stałej wysokości, które przyjmowane są w wysokości należnej w miesiącu nabycia prawa do ekwiwalentu (§ 15). Zmienne składniki wynagrodzenia za okresy nie dłuższe niż 1 miesiąc uwzględnia się w przeciętnej wysokości z okresu 3 miesięcy poprzedzających prawo do nabycia ekwiwalentu (§ 16), zaś przysługujące za okresy dłuższe – w średniej wysokości z okresu 12 miesięcy (§ 17 ust.1). Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy wskazał, że z list płac złożonych do akt sprawy wynika, że wynagrodzenie miesięczne powoda składało się z płacy zasadniczej oraz premii, która stanowiła przeważającą część wynagrodzenia miesięcznego. Płaca zasadnicza nie spełniała nawet kryterium kwotowego dla najniższego wynagrodzenia obowiązującego w kraju w tym okresie. Premia wypłacana była powodowi okresowo, za każdy miesiąc pracy. Podlega zatem wliczeniu do podstawy wymiaru wynagrodzenia, stanowiącego z kolei podstawę do obliczenia wysokości ekwiwalentu za urlop i nie ma do niej zastosowania wyłączenie przewidziane w § 6 powołanego rozporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.09.2000 r., IPKN 33/00, OSNAPiUS z 2002 r., nr8, poz. 182). Dalej Sąd Rejonowy podniósł, że powodowi przysługuje także odprawa pieniężna zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników z dnia 13 marca 2003 r. (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.).

Sąd Rejonowy podniósł, że wysokość odprawy ustala się według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop z dnia 8 stycznia 1997 r. Przy ustalaniu wysokości odprawy pieniężnej podstawę jej wyliczenia stanowi miesięczne średnie wynagrodzenie z okresu poprzedzającego nabycie prawa do odprawy, ustalone zgodnie z regułami określonymi w § 14-19 powołanego rozporządzenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2000 roku, III ZP 12/00, OSNAPIUS z 2000 r., nr 22, poz. 806). Oznacza to, że przy ustalaniu wysokości odprawy, podobnie jak przy ustalaniu wysokości ekwiwalentu, należy także uwzględnić premię wypłaconą powodowi.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Rejonowy na podstawie powołanych przepisów, uznał za uzasadnione żądanie powoda w zakresie ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy i odprawy pieniężnej i zasądził na jego rzecz dochodzone kwoty.

W ocenie Sądu Rejonowego oddaleniu podlegało żądanie powoda w zakresie zapłaty wyrównania wynagrodzenia za pracę za okres od stycznia do kwietnia 2012 roku w kwocie 5375 zł, ponieważ zostało ono ujęte na liście wierzytelności, zatwierdzonej przez Sędziego Komisarza, dlatego też powód nie może uzyskać tej kwoty na podstawie orzeczenia Sądu Pracy. Ponieważ E. W. cofnął pozew w części dotyczącej żądania wynagrodzenia za miesiące od maja do lipca 2012 roku, Sąd Rejonowy w tym zakresie umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 i 2 kpc w związku z art. 203 § 4 kpc i art. 469 kpc. Natomiast na zasadzie słuszności wyrażonej w art. 102 kpc, Sąd I instancji nie obciążył powoda kosztami procesu od oddalonej części powództwa, mając na uwadze okoliczność, iż powód w przeważającym zakresie wygrał proces, w którym działał samodzielnie bez profesjonalnego pełnomocnika.

Powyższy wyrok w zakresie pkt 1 tj. w części uwzględniającej powództwo powoda co do kwoty 3.500,00 zł., zaskarżył apelacją pozwany, zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 173 k.p. w związku z § 6 oraz §14 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż do podstawy wynagrodzenia od którego nalicza się ekwiwalent pieniężny za urlop wlicza się również premię uznaniową (nagrodę) pomimo, iż nie stanowi ona składnika wynagrodzenia w myśl wskazanych przepisów.

- art. 8 ust.3 ustawy z dnia 13 marca 2003r o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników w związku z art. 173 k.p. oraz w związku z &6 i &14 rozporz. MPiPS z dnia 8 stycznia 1997r w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż do podstawy wyliczenia odprawy wlicza się również premię uznaniową (nagrodę) pomimo, iż nie stanowi ona składnika wynagrodzenia w myśl wskazanych przepisów.

2) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a szczególności art. 233 § 1 kpc, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji, polegające na przyjęciu do podstawy wynagrodzenia od którego nalicza się ekwiwalent pieniężny za urlop oraz odprawę - premii uznaniowej, bez jednoczesnego braku wyjaśnienia i ustalenia charakteru prawnego tegoż składnika oraz zasad i wysokości jego wypłaty pracownikowi w poszczególnych miesiącach.

3) nie wzięcie pod uwagę przy rozstrzygnięciu przez Sąd Rejonowy istotnych okoliczności sprawy, mających wpływ na wynik sporu a mianowicie okoliczności, że przed ogłoszeniem upadłości firmy (...) SA. wskazaną firmę było jeszcze stać na wypłacanie wyższych premii uznaniowych. Jednakże inna ocena w tym zakresie powinna być dokonywana w odniesieniu do masy upadłościowej po ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej tejże firmy.

Mając na względzie powyższe zarzuty pozwany wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa powoda również w części zaskarżonej.
- 2) dopuszczenie jako dowodu w sprawie zestawienia obejmującego wypłatę premii uznaniowej powodowi z okresu 1 roku przed rozwiązaniem stosunku pracy- na okoliczność potwierdzenia, iż nie był to stały składnik wynagrodzenia i wypłacany w różnej wysokości w zależności od uznania pracodawcy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Przedstawione przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, a wysunięte na ich podstawie wnioski prawne są zgodne z obowiązującymi przepisami. Ustalenia te i rozważania w całości aprobuje Sąd Okręgowy, przyjmując je za własne, widząc przy tym potrzebę ich uzupełnienia.

Odnosząc się do zaś do zarzutów skarżącego stwierdzić należy, iż są one niezasadne. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew stanowisku apelującego, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny zebranych w sprawie dowodów, wyprowadzając z nich wnioski logicznie prawidłowe, zarówno przy ocenie każdego dowodu z osobna, jaki powiązując wszystkie wnioski w logiczną całość. Wszak pamiętać należy, iż ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 KPC) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.06.1999 roku, II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Dla skuteczności więc zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyr. SA w Szczecinie z 19.6.2008 r., I ACA 180/08, OSA 2009 Nr 6, s. 55). Co więcej, skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż

ocena sądu (wyr. SA w Poznaniu z 21.5.2008 r., I ACa 953/07, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28.06.2013 roku I ACa 221/13, LEX 1353604; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23.07.2013 roku IACa 90/13, LEX 1356578).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy uznać należy, iż skarżący w żaden sposób nie wykazał w jakim zakresie Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, stąd powyższemu zarzutowi należy nadać jedynie polemiczny charakter. Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż premia wypłacana powodowi okresowo, za każdy miesiąc pracy, podlega wliczeniu do podstawy wymiaru wynagrodzenia, stanowiącego z kolei podstawę do obliczenia wysokości ekwiwalentu za urlop i nie ma do niej zastosowania wyłączenie przewidziane w § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop z dnia 8 stycznia 1997 r. (Dz.U. Nr 2, poz. 14 ze zm.). Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną przez Sąd I instancji argumentację, popartą wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22.09.2000 r., IPKN 33/00, OSNAPiUS z 2002 r., nr8, poz. 182, która w sposób logiczny uzasadnia przedstawione przez Sąd meriti stanowisko. Sąd nie widzi przy tym potrzeby ponownego jej przytoczenia.

Sąd Rejonowy zasadnie także przyjął, iż powodowi przysługuje odprawa pieniężna zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników z dnia 13 marca 2003 r. (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.), której wysokość ustala się według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop z dnia 8 stycznia 1997 r. Przy ustalaniu wysokości odprawy pieniężnej podstawę jej wyliczenia stanowi miesięczne średnie wynagrodzenie z okresu poprzedzającego nabycie prawa do odprawy, ustalone zgodnie z regułami określonymi w § 14-19 powołanego rozporządzenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2000 roku, III ZP 12/00, OSNAPIUS z 2000 r., nr 22, poz. 806). Oznacza to, że przy ustalaniu wysokości odprawy, podobnie jak przy ustalaniu wysokości ekwiwalentu, należy także uwzględnić premię wypłaconą powodowi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał podnoszone przez skarżącego zarzuty naruszenia art. 173 k.p. w związku z § 6 oraz §14 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop, poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż do podstawy wynagrodzenia od którego nalicza się ekwiwalent pieniężny za urlop wlicza się również premię uznaniową (nagrodę) pomimo, iż nie stanowi ona składnika wynagrodzenia w myśl wskazanych przepisów oraz naruszenia art. 8 ust.3 ustawy z dnia 13 marca 2003r o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników w związku z art. 173 k.p. oraz w związku z §6 i §14 rozporządzenia MPiPS z dnia 8 stycznia 1997r w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop, poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż do podstawy wyliczenia odprawy wlicza się również premię uznaniową (nagrodę) pomimo, iż nie stanowi ona składnika wynagrodzenia w myśl wskazanych przepisów, za bezzasadne.

Nieuprawniony jest także zarzut apelującego, iż Sąd I instancji przy rozstrzygnięciu sprawy nie wziął pod uwagę istotnych okoliczności sprawy, mających wpływ na wynik sporu, a mianowicie okoliczności, że przed ogłoszeniem upadłości firmy (...) S.A. wskazaną firmę było jeszcze stać na wypłacanie wyższych premii uznaniowych, zaś inna ocena w tym zakresie, powinna być dokonywana w odniesieniu do masy upadłościowej, po ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej tejże firmy. Wszak zauważyć należy, iż strona pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie podnosiła powyższej okoliczności w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, nie wykazała także żadnej inicjatywy dowodowej w powyższym zakresie. Pamiętać zaś należy, iż kontradyktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla wykazania swoich twierdzeń. Wszak rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do

wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), tym bardziej, jeżeli strona reprezentowana jest przez profesjonalnego pełnomocnika. Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 11-12, poz. 38; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 11-12, poz. 35; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 2, poz. 27; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251).

Dlatego też, mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy stwierdza, iż podniesione w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Wszak nie można wymagać od sądu, aby przejmował inicjatywę dowodową oraz formułował wnioski za stronę, tym bardziej, jeśli jest ona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Podnoszenie zaś dopiero w apelacji nowych okoliczności należy uznać za spóźnione, z uwagi na treść art. 381 k.p.c.

Dlatego też, mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.